

Analyse af Alineas online-undervisningsmateriale om den israelsk-palæstinensiske konflikt

URL: <http://historie.alinea.dk/course/AA8A-israel-palaestina-konflikten>

Af Dan Harder, redaktør af hjemmesiderne Israel-Online.dk og IsraelsHistorie.dk

Indhold:

1. Introduktion og baggrund
2. Overordnede ankepunkter
3. Systematisk gennemgang af materialet
4. Konklusion

1. Introduktion og baggrund

Jeg blev i februar 2018 kontaktet af forlaget Alinea, som ønskede at bruge [en artikel](#), jeg havde skrevet, i deres [historieundervisningsmateriale](#). Det accepterede jeg med glæde, men bad samtidig om lov til at læse det samlede materiale. Her opdagede jeg til min forfærdelse, at materialet var behæftet med ganske mange faktuelle fejl, og desuden led af afgørende og meningsforstyrrende udeladelser. Hertil kommer, at materialet var tilrettelagt med en voldsom politisk slagside, med overdreven kritik af Israel og et tilsvarende underspillet palæstinensisk ansvar for konflikten, set objektivt i forhold til de historiske realiteter.

Redaktionen på Alinea udviste positiv interesse for min kritik, hvorfor jeg udarbejdede en gennemgang af fejl og mangler i materialet. Alinea har efterfølgende rettet mange af de konkrete faktuelle fejl, hvilket forlaget skal have ros for.

Men desværre har man - nu med åbne øjne - valgt at bibeholde en række oplysninger, som er decideret faktisk forkerte. Desuden har man flere steder i materialet valgt at fastholde nogle vinklinger på fortællingen, som heller ikke bidrager til et retvisende billede af den historiske virkelighed. Det bør under ingen omstændigheder accepteres i

historisk undervisningsmateriale. Skolebørn har krav på at lære de historiske fakta, ikke fiktion.

Der har ifølge forlaget selv (pr. 12. december 2019) været ca. 4.000 unikke logins på online-forløbet (undervisningsmaterialet) over en periode på lidt over et år. Forløbet lå da på en 10. plads over de mest brugte forløb på [Alineas "historieportal"](#) til udskolingen. Forlaget forventer en markant stigning i brugen hen mod sommeren 2020 - her ligger forløbet i årsplanen for 8. klasse, og Alinea kan se, at lærerne følger forlagets årsplaner, når de bruger portalen i historie.

Den (forventede) udbredte brug af materialet gør det naturligvis kun så meget desto værre, at det er både misvisende og fuld af fejl.

2. Overordnede ankepunkter

Inden den systematiske gennemgang af materialet (nedenfor) vil jeg fremføre mine overordnede ankepunkter, så læseren under gennemgangen har konteksten for øje.

- i. Den historiske baggrund omkring 1. Verdenskrig er bundet op på en central - men ukorrekt - påstand om, at Storbritannien lovede både jøder og "palæstinensere" en selvstændig stat i Palæstina, og herefter valgte at snyde begge grupper for at beholde området selv. Selvom en del af de faktuelle fejl nu er rettet, har man insisteret på at bibeholde denne fiktive "idé," hvorved konfliktens baggrund får en politisk manipuleret fremstilling.
- ii. Den internationale juridiske forankring af et "jødisk hjemland" i Palæstina, jf. Folkeforbundets vedtagelse af [det britiske mandat i Palæstina](#) i 1922, er udeladt og erstattet af ovennævnte fiktion.
- iii. Den arabiske befolkning i det britisk kontrollerede mandatområde, Palæstina (1922-1948), beskrives systematisk som "palæstinenserne". Det er historisk ukorrekt, da alle mandatets indbyggere (herunder jøderne) dengang blev betegnet som palæstinensere. De korrekte termer for de to befolkningsgrupper er "palæstinensiske jøder" og "palæstinensiske arabere". Ved at sætte "jøderne" og over for "palæstinenserne" indikerer man at araberne var mere palæstinensere end jøderne, hvilket er et politisk statement. Udtrykket "palæstinensere" brugt neutralt, alene om araberne, giver først mening efter 1948, da de palæstinensiske jøder blev til israelere. Idéen om et palæstinensisk (arabisk) folk er således en funktion af

Israels oprettelse i 1948. Alineas misbrug af termerne er derfor manipulation tilpasset en moderne politisk kontekst.

- iv. De palæstinensiske araberes systematiske brug af vold imod civile jøder som et politisk pressionsmiddel i årene 1920-1948 fremgår slet ikke af materialet, ligesom den voldelige [arabiske opstand](#) (1936-1939), der førte til den britiske [Peel-kommissions delingsplan](#), er udeladt.
- v. "Palæstinenserne" fremstilles systematisk (både før og efter udtrykket giver mening), som langt mere imødekommende og kompromissøgende overfor jøderne, end de historiske realiteter retfærdiggør. Eksempelvis beskrives PLO's oprindelige kamp for at ødelægge Israel som en kamp "*...med det ene formål at oprette en palæstinensisk stat.*" Det er rendyrket misinformation.
- vi. Der er en overdreven fokus på Israels religiøse jøders betydning for konflikten. I kapitlet om Seksdageskrigen er påstandene om religionens betydning decideret ukorrekt. Religiøse jøder fremstilles systematisk som modstandere af fred, mens religiøse arabere ikke fremstilles tilsvarende negativt, selvom religion betyder langt mere (og er en større forhindring for fred) i det palæstinensiske samfund end i det israelske.
- vii. Der bruges i det hele taget meget energi på at beskrive det israelske samfund (religion, militæret, parlamentet...), mens vi stort set ikke får noget at vide om det palæstinensiske. Det må forstås implicit, at den palæstinensiske samfundsstruktur ikke har nogen særlig betydning for konflikten. I realiteten er det modsatte tilfældet. Mange vil endda argumentere for, at det palæstinensiske samfunds dysfunktionalitet i dag er den primære forhindring for en fredsløsning.
- viii. To steder i materialet har man valgt at fremhæve kritik af Israels nuværende regering, endda i begge eksempler på et særdeles tyndt grundlag (misbrug af Holocaust samt undertrykkelse af ytringsfriheden - to stort set ikke-eksisterende problemer i Israel). Kritikken forekommer både umotiveret i forhold til den historiske kontekst og voldsomt politiserende, og burde således ikke forefindes i historieundervisningsmateriale.
- ix. Omvendt findes der i materialet ingen som helst kritik af det palæstinensiske selvstyre, der dog er både korrump og totalitært, benægter jødernes historiske forhold til området, promoverer antisemitisme og støtter terror imod jødiske civile. Materialet er desuden kemisk rensset for spor af det palæstinensiske selvstyres

mange afvisninger af at indgå i realitetsforhandlinger om oprettelsen af en palæstinensisk stat side om side med den jødiske stat, Israel.

- x. Et par myter, der lægger sig op ad den klassiske antisemitisme, som fandtes i den første udgave af materialet, er heldigvis slettet fra den endelige udgave.
- xi. Flere steder, hvor eleverne skal svare på konkrete spørgsmål, er disse formuleret sådan, at eleverne håndfodres med Israel-kritiske synspunkter. Adspurgt hvad der står i vejen for fred, kan eleverne eksempelvis vælge mellem kritik af det demokratiske Israel og islamistiske Hamas. Kritik af det palæstinensiske selvstyre, som ikke vil komme til forhandlingsbordet, er ikke en valgmulighed.

3. Systematisk gennemgang af materialet

Herunder følger kommentarer til min *anden* gennemgang af materialet (fra februar 2019).

Det er selvfølgelig en formildende omstændighed, at Alineas redaktion har foretaget en del rettelser som følge af mine indvendinger i forhold til første udgave.

Nogle steder har jeg dog valgt at bevare kommentarerne til første udgave (fra januar 2018), også selvom flere graverende fejl siden er blevet rettet. Formålet er at anskueliggøre for læseren, i hvor høj grad hele materialet er baseret på forfatterens personlige mavefølelser, fordomme og (vrang)forestillinger, i stedet på solide historiske fakta.

Selvom en del ting er rettet fra første til anden udgave, lider materialet stadig af mange problemer, som primært fordeler sig i to kategorier:

1. faktuelle fejl (overvejende med politisk slagside imod Israel)
2. redaktionelle valg med politisk slagside imod Israel

For overblikkets skyld gennemgår jeg materialet systematisk fra en ende af.

Citater fra Alineas materiale i *kursiv*, mine kommentarer i normal font.

Kapitel 1 - Religion og Jerusalem

Kapitlet udgør en god start på materialet, med en udmærket (omend kort) præsentation af religionernes betydning for konflikten.

Kapitel 2 - Zionismen

Også kapitel 2 er generelt retvisende. Men fra og med afsnittet om "Indvandring" opstår der dog en række småfejl, som kunne indikere, at teksten er skrevet uden at oplysningerne efterfølgende er blevet fakta-tjekket. Jeg tillader mig også at påpege nogle redaktionelle valg, som vækker min undren.

I afsnittet "Indvandring":

Oprindelig tekst, første udgave (januar 2018):

"I 1882 udgjorde jøderne ikke mere end tre procent af befolkningen og boede stort set kun i større byer som Jerusalem og Hebron. Men pga. forfølgelser [i Europa] og zionismen voksede det jødiske samfund fra 24.000 i 1882 til 85.000 i 1914."

At den jødiske del af befolkningen kun skulle udgøre tre procent i 1882 er åbenlyst forkert. Det er korrekt, at jøderne udgjorde omkring 24.000 mennesker. Men hvis de skulle svare til tre procent, måtte der nødvendigvis bo 800.000 mennesker i området i 1882. Det gjorde der ikke. Et mere retvisende samlet befolkningstal er ca. 250.000. Det svarer til en jødisk befolkningsandel på ca. 10%.

Opdatering, februar 2019:

Efter min indsigelse er de tre procent rettet til "*en meget lille del*".

Der er desuden tilføjet et nyt afsnit:

"Der er meget stor uenighed om størrelsen på befolkningen i Palæstina i slutningen af 1800-tallet blandt forskere. Nogle peger på 800.000 mennesker, mens andre siger 300.000. Den store forskel er interessant, da jødernes andel af den samlede befolkning var noget større, hvis der var få mennesker i området. Eksemplet viser også, at konflikten er omgærdet af så mange forskellige oplysninger, at den kan være svær at blive klog på."

Efter nærmere granskning må jeg give forfatterne ret i, at der er store afvigelser mellem de tilgængelige kilder vedrørende befolkningstal for området i 1800-tallet. Ifølge [Jewish](#)

[Virtual Library](#) var der 24.000 jøder (8%) ud af i alt 300.000 i 1882. Ifølge [Wikipedia](#) var der 43.000 jøder (8%) ud af en samlet befolkning på 532.000 i 1890.

Tallet 800.000, som nu indgår i Alineas undervisningsmateriale, figurerer ingen steder i litteraturen, og må antages at bero på en misforståelse af min tidligere kommentar. Det tal bør slettes fra materialet og eventuelt erstattes af de ovenfor anførte.

I samme afsnit:

Første udgave (januar 2018):

"Nogle af familierne var direkte efterkommere af de muslimer, som i 630'erne deltog i erobringen af Jerusalem."

Det er efter min opfattelse et mærkeligt - og faktisk uunderbygget - udsagn med en klar politisk agenda. Formålet er tydeligvis at forankre palæstinenserne historie i landet. Men hvad med de ca. 24.000 jøder, der i 1880 boede i Jerusalem og andre byer? Er man sikker på, at de ikke kan spore deres aner tilbage til år Davids og Salomons tid, ca. år 1000 f.v.t? Hvorfor denne særlige fokus på de palæstinensiske araberes aner?

Opdatering, februar 2019:

Nu er teksten rettet til det mere rimelige *"Nogle af familierne havde boet der i århundreder."* Det er naturligvis rigtigt. Men ved man, at de ca. 24.000 jøder ikke havde boet der i årtusinder? Den særlige fokus på de "palæstinensiske muslimer" (hvoraf en del faktisk var kristne) og deres historiske forankring skal tydeligvis tegne jøderne som fremmedelementer. Men det gjaldt vel ikke de 24.000, der boede der i 1880? Spørgsmålet om historisk forankring er et kontroversielt politisk emne, som ikke bør politiseres i et faktisk baggrundsrids.

Igen, i samme afsnit, "Indvandring": Her er en graf over henholdsvis arabisk og jødisk befolkningstilvækst. Den er der intet problem med.

Men det er bemærkelsesværdigt, at man i den tilhørende lærervejledning opfordrer til en særlig indsats for at værne eleverne imod den potentielle misforståelse, at den arabiske befolkningstilvækst også skulle skyldes immigration. Det vurderes åbenbart afgørende for forståelsen af konflikten at understrege, at palæstinenserne - i modsætning til jøderne - hovedsagligt er "indfødte" - hvilket naturligvis er et af palæstinenserne hovedargumenter for, at landet i virkeligheden er deres.

Jeg bifalder at man her, ganske imod sædvane, har valgt overhovedet at nævne den arabiske immigration, der fandt sted i mandat-tiden som følge af den øgede vækst, som var konsekvens af både britisk og jødisk økonomisk aktivitet. Men hvorfor sætte et tal på, når alle ved at det er både kontroversielt og helt umuligt at vurdere? Og hvorfor pålægge læreren specifikt at understrege, at immigrationen spillede en mindre rolle? Det sætter da læreren i en kompromitterende situation at skulle agere advokat for palæstinenserne. Hvorfor ikke bare skrive i teksten, at der også var arabisk immigration, men at en stor del af tilvæksten skønnes at hidrøre fra naturlig vækst?

Den særlige fokus på palæstinensisk "indfødthed" i begge eksempler ovenfor forekommer politisk motiveret. Særligt når man, som vi vil se i det følgende, fravælger mange andre væsentlige oplysninger, som potentielt kunne *svække* palæstinenserne's sag.

Konflikten er jo netop kompliceret af, at *både* jøder og arabere føler et tilhørsforhold til landet.

I afsnittet "Tel Aviv grundlægges":

Første udgave (januar 2018):

"Da den jødiske indvandring for alvor tog til i årtierne efter zionismens opståen, slog de indvandrede jøder sig ned ved Jaffa ud til Middelhavskysten. Palæstinensiske forfølgelser tvang dem dog til at flygte længere nordpå. Her grundlagde jøderne snart den første, reelle jødiske by, Tel Aviv.

I Tel Aviv kunne jødisk sprog, kultur og levevis trives i nogenlunde sikkerhed. Det betød dog ikke, at de fra nu var sikret mod forfølgelse og konfrontationer med palæstinenserne. Palæstinenserne var fortsat meget imod den stigende jødiske indvandring fra Europa. Der var i denne periode angreb fra begge sider på hinandens områder."

Denne korte passage indeholder faktisk en del fejl, omend de ikke nødvendigvis ændrer det samlede billede af konflikten. Men derfor skal teksten jo være retvisende alligevel.

Da jøder immigrerede fra Europa i 1880'erne slog de sig ned mange steder i Palæstina. Den første jødiske "moderne" by var ikke Tel Aviv, men Petah Tikva (grundlagt 1878), der ligger inde i landet 15 km øst for Jaffa/Tel Aviv. Dernæst blev byen Rishon Le'Zion (som betyder "først til Zion") grundlagt i 1882. I de kommende år blev en række andre byer grundlagt i det nuværende centrale Israel. Det moderne Tel Aviv blev først i 1909 grundlagt nær oldtidsbyen Jaffa.

"Palæstinensiske forfølgelser" (med undtagelse af almindelige kriminelle, plyndrende bander) fandt ikke sted på dette tidspunkt, men begyndte først for alvor i 1920, som også var året, hvor den arabiske politiske modstand imod zionismen for alvor materialiserede sig. Der var således ikke "*angreb fra begge sider*" i tiden for Tel Avivs grundlæggelse.

Skal man være pernickengrynet kunne man tilføje ordet "moderne" til "*den første, reelle jødiske by*" (som altså ikke er Tel Aviv). For de fire oldtidsbyer, som er hellige for jøder: Jerusalem, Hebron, Tiberias og Safed er vel også - eller har vel også været - "reelle jødiske byer."

Opdatering, februar 2019:

De fire jødiske oldtidsbyer er blevet tilføjet, og det samme gælder de to moderne byer Petah Tikva og Rishon Le'Zion. Udsagnet med "*angreb fra begge sider*" er også blevet fjernet, og det er fint. Men afsnittet er desværre stadig behæftet med væsentlige fejl. Jøderne slog sig ikke specielt ned ved Jaffa, blev ikke fordrevet herfra, og den arabiske politiske vold var endnu ikke begyndt, da man grundlagde Tel Aviv i 1909. Jeg undrer mig over, at man accepterer faktisk forkerte oplysninger i historiematerialet. Hvorfor ikke bare holde sig til kendsgeringerne?

At der fandt "palæstinensiske forfølgelser" sted, nævnes henkastet, som om det ikke havde nogen særlig betydning for konflikten. Desværre på et kronologisk forkert tidspunkt, og så i øvrigt kun sporadisk i resten af materialet - selvom den palæstinensiske vold mod jødiske civile har defineret konflikten i næsten 100 år, og gør det også i dag.

Kapitel 3 - Englands uheldige rolle

I kapitel 3 begynder de alvorlige fejl at vise sig, som kan bidrage til fundamentale misforståelser omkring konflikten.

Kapitlets overskrift (første udgave, januar 2018):

Man bør spørge sig selv, om overskriften "Englands uheldige rolle" er retvisende og balanceret. For hvem var Englands rolle uheldig? Måske for England selv. Men hvis man er glad for, at Israel blev oprettet i 1948, var det måske ikke så uheldigt endda. Hvis man omvendt er ked af Israels eksistens, må det bestemt betragtes som uheldigt, at England

blev involveret i den mellemøstlige suppedas. En mere neutral overskrift kunne være noget i retning af "Englands afgørende rolle."

Opdatering, februar 2019:

Den politisk ladede overskrift er ændret til den mere neutrale "*Englands afgørende rolle*".

Under overskriften på intro-siden til kapitlet:

Første udgave (januar 2018):

"Israel-Palæstina konflikten bunder bl.a. i de garantier, som briterne før og under 1. Verdenskrig gav begge parter. Både jøderne og palæstinenserne mener, at briterne lovede dem området."

Og i afsnittet "Balfour-deklarationen" ligeledes:

"I 1916 garanterede briterne palæstinenserne deres egen stat, hvis de til gengæld ville hjælpe Storbritannien i 1. Verdenskrig mod osmannerne."

Disse to udsagn er faktisk helt forkerte, ja faktisk udtryk for ren historieforfalskning, bl.a. fordi begrebet "palæstinenserne," som betegnelse for et arabisk folk, slet ikke eksisterede på det tidspunkt.

Det, der blev indgået i 1916, var den hemmelige "Sykes-Picot-aftale" imellem England og Frankrig, hvorunder de delte Mellemøsten i de to stormagters respektive interessesfærer. Her var ingen arabere involveret.

Det britiske løfte, som blev afgivet til arabere under krigen (i 1915, ikke 1916), omhandlede slet ikke arabere bosiddende i Palæstina, men var et bevidst vagt formuleret løfte fra den britiske højkommisær McMahon i Egypten til Emir Hussein i Mekka på den arabiske halvø, om at sidstnævnte skulle få lov at regere over det meste af Mellemøsten (dog under britisk overherredømme), imod til gengæld at støtte briterne under krigen imod Osmanerne (tyrkerne). Fra Husseins potentielle kalifat eller kongedømme fraregnede McMahon desuden i sit brev til emiren et ikke særligt præcist defineret område ved Middelhavets kyst (der er uenighed om, hvorvidt området omfatter Israel/Palæstina eller kun Libanon).

Det er rigtigt, at pro-palæstinensiske aktører senere har brugt "Hussein-McMahon-korrespondancen" som "bevis" på, at briterne har lovet Palæstina til araberne. Men de

palæstinensiske arabere, hvis nationale vækkelse endnu ikke var fundet sted, spillede ingen rolle på daværende tidspunkt, hvorfor en palæstinensisk stat naturligvis slet ikke var på tale. Det ikke-eksisterende palæstinensiske folk kunne selvsagt heller ikke "*hjælpe Storbritannien i 1. Verdenskrig mod osmannerne.*" Oplysningerne må derfor anses for at være en radikal omskrivning af historien, som åbenlyst ikke kan accepteres i historieundervisningsmateriale.

Opdatering, februar 2019:

Teksten er nu ændret, så det er "araberne," og ikke (de på daværende tidspunkt ikke-eksisterende) "palæstinensere," der bliver lovet noget af England. "Garantier" er også ændret til at arabere "fik indtryk" af en garanti. Det er bedre. Den ikke-kyndige læser (som en skoleelev må forventes at være) kan dog ikke regne ud, at Englands vagt formulerede løfte blev afgivet til Emir Hussein af Mekka på den arabiske halvø, og ikke til arabere bosiddende i Palæstina. Hverken Palæstina eller Jerusalem indgik i forhandlingerne med Hussein, der primært havde sigte på områdets hovedby, Damaskus. Forfatterne fastholder således den fiktive historie om Storbritanniens garantier til begge konfliktens parter.

Under billedet af Balfour og hans brev til Lord Rothschild:

I første udgave (januar 2018) står der:

"Arthur Balfour var britisk udenrigsminister i 1917 og manden bag den hemmelige garanti til et jødisk hjemsted i Palæstina."

Balfour-deklarationen var hverken hemmelig eller en garanti. Den var en offentlig deklARATION (deraf navnet) af Storbritanniens støtte til et jødisk hjemland i Palæstina.

Opdatering, februar 2019:

Rettet til "*den britiske støtte til et jødisk hjemsted i Palæstina.*"

Længere nede i afsnittet "Balfour-deklarationen":

Første udgave (januar 2018):

"Briterne så også en mulighed for at vinde støtte blandt USA's store jødiske befolkning – og via støtten presse USA's regering ind i 1. Verdenskrig på briternes side."

Jeg har hørt DR-journalist Hanne Foighel fremføre det samme synspunkt i radioens P1 Orientering (2/11-2017, 100-årsdagen for deklARATIONEN). Jeg er aldrig stødt på kilder, der underbygger påstanden, men vil meget gerne se dem, hvis de eksisterer. Faktum er, at USA allerede havde erklæret Tyskland krig et halvt år før Balfour-deklARATIONENS udstedelse. Englands motivation for at udstede deklARATIONEN var snarere to ting: Dels et ønske om at mobilisere jøder i kampen mod Osmanner-riket, og dels den britiske regerings, herunder premierminister Lloyd Georges, personlige sympati for zionismen. At fremføre den lidet dokumenterede USA-jøde-teori som Storbritanniens eneste motivation - udover jødisk pres fra zionistlederen Chaim Weizmann - er lidt uheldig, da den puster til den antisemitiske forestilling om (ikke mindst amerikanske) jøders overdrevne indflydelse på stormagters politik. Der er i forvejen nok mennesker med sådanne vrangforestillinger; der er ingen grund til at fodre folkeskoleelever med dem. Referencer til antisemitiske myter bør kontekstualiseres, så de ikke forveksles med realitet.

Opdatering, februar 2019:

Rettet til retvisende beskrivelse, bl.a. jf. ovenstående. Referencen til USA's jøder fjernet.

Og umiddelbart nedenunder:

Første udgave (januar 2018):

"Balfour-deklARATIONEN er stadig i dag et meget centralt dokument i konflikten. Jøder henviser til deklARATIONEN, som bevis på at stormagterne har garanteret dem et hjemsted."

Ikke helt. Balfour-deklARATIONEN var et udtryk for Storbritanniens holdning. Men det, der giver deklARATIONEN legitimitet i forhold til international lov, er dens verbatim inklusion i Folkeforbundets vedtagelse af Palæstina-mandatet i 1922. Da alle Folkeforbundets vedtagelser efter 2. Verdenskrig blev overført til efterfølgeren, FN, udgør mandatet fra 1922 den internationale validering af Israels oprettelse. Hvis man opfatter FN's afgørelser som væsentlige for konflikten, må det være rimeligt også at nævne den første og aldeles afgørende fra Folkeforbundet i 1922. Folkeforbundet etablerede samtidig de britiske og franske mandat-områder, hvilket jo også er afgørende for forståelsen, og derfor bør inkluderes.

Opdatering, februar 2019:

Folkeforbundets vedtagelse af Palæstina-mandatet (hvorved England forpligtedes til at arbejde for oprettelsen af et jødisk hjemland) nævnes nu som *"Folkeforbundets aftale fra*

1922". Men uden nærmere forklaring er der jo ikke en eneste skoleelev, der forstår, at der er tale om en international, bindende beslutning. Ærgerligt, at man fastholder fiktionen om, at den jødiske stat blev lovet af briterne, når det i virkeligheden er det internationale samfund, repræsenteret ved Folkeforbundet, der stillede jøderne et "nationalt hjem" i udsigt.

Og igen nedenunder:

Første udgave (januar 2018):

"Palæstinenserne opfatter dog ikke ordet "hjemsted" som ensbetydende med stat. Palæstinenserne opfatter hjemsted, som jødernes mulighed for at få lov til at have et hjemsted i en palæstinensisk stat."

Det er et meget mærkeligt udsagn, som muligvis skal tjene til at fremstille palæstinenserne mere kompromissøgende en tilfældet var. Men det er historisk set helt forkert. Palæstinenserne tillægger ikke Balfour-deklarationen, eller for den sags skyld dens inklusion i Palæstina-mandatet, nogen som helst legitimitet, og hænger sig derfor ikke i semantikken i teksten. Jeg ved ikke, hvor forfatteren har den idé fra, men det er ren fantasi.

Palæstinenserens synspunkt er i dag, at England ikke kunne give noget væk, som ikke var deres (hvilket de jo kan have ret i, omend dokumentet skal ses i lyset af sin tid, hvor imperier helt naturligt skaltede og valtede med landområder alle vegne). Konceptet "hjemland" dækkede over, at jøder skulle have særlige rettigheder i Palæstina som følge af deres historiske tilhørsforhold. Palæstinenserne har netop aldrig accepteret nogen form for "jødisk hjemland" i Palæstina, og benægter som bekendt også den dag i dag, gennem en massiv misinformationskampagne, ethvert jødisk historisk tilhørsforhold til området.

Opdatering, februar 2019:

Den rene fiktion er nu heldigvis droppet, og erstattet af den mere retvisende tekst: *"De arabiske palæstinensere mente modsat ikke, at briterne kunne love området væk til jøderne, da der boede arabere i området."*

I de efterfølgende opgaver, spørgsmål 1:

Første udgave (januar 2018):

"Hvorfor lovede England palæstinenserne deres egen stat?"

- *Fordi den zionistiske bevægelse havde stor indflydelse i England.*
- *Fordi palæstinenserne hjalp englænderne under 1. Verdenskrig.*
- *Fordi englænderne fik retten til alle naturressourcerne i området."*

Som beskrevet ovenfor lovede englænderne ikke palæstinenserne deres egen stat. De afgav et vagt og løst defineret løfte til emiren af Mekka om at herske over det meste af det arabiske Mellemøsten med undtagelse af en stribe land ved Middelhavets kyst. Palæstinenserne fandtes ikke som folk og havde ingen del i nogen forhandlinger under 1. Verdenskrig. Hvis spørgsmålet skal medtages, må det nødvendigvis omformuleres til at handle om Husseins ønske om at beherske det meste af Mellemøsten, samt evt. om arabisk nationalisme centreret om Damaskus. Men det er jo ikke direkte relateret til Palæstina. Det må være redaktørens valg, hvor mange tangenter man vil ud af.

Opdatering, februar 2019:

Selvom forfatterne nu har ændret ordet "palæstinenserne" til "araberne", holder man fortsat fast i en fiktion om, at England skulle have lovet selvstændighed til både arabere og jøder i Palæstina. Det er en fin røverhistorie, men altså ikke i overensstemmelse med sandheden. Jøderne blev stillet et "hjemland" i udsigt, mens de palæstinensiske arabere slet ikke figurerede på den politiske agenda under eller umiddelbart efter 1. Verdenskrig.

Samme opgavesæt, spørgsmål 3:

Første udgave (januar 2018):

"Hvorfor lovede briterne, at jøderne kunne få deres eget hjemsted?"

- *Fordi området var ubeboet.*
- *For at vinde støtte blandt USA's store jødiske befolkning og via støtten presse USA's regering ind i 1. Verdenskrig på briternes side.*
- *Fordi jøderne havde en pagt med deres gud."*

Det midterste svar skal tydeligvis forstås som det rigtige. Men det er forkert. Englands motivation for at udstede deklARATIONEN var snarere to ting: Dels et ønske om at mobilisere jøder i kampen mod Osmanner-riket, og dels den britiske regerings, herunder premierminister Lloyd Georges, personlige sympati for zionismen.

Den dybt antisemitiske vrangforestilling, at jøder kan presse USA eller andre magter til at gå i krig, bør behandles med stor forsigtighed, så eleverne ikke uforvarende tror at det er rigtigt. Se i øvrigt ovenfor.

Opdatering, februar 2019:

Det midterste (og helt forkerte) svar er nu ændret til det mere retvisende *"Storbritanniens premierminister David Lloyd George havde sympati med zionismen, og briterne ville gerne have så meget indflydelse i området som muligt."*

Opgave, efter Balfour-deklarationen på engelsk og dansk:

Første udgave (januar 2018):

"Kildens troværdighed

Undersøg, hvad der er særligt for en kilde som denne – er den fx troværdig/utroværdig? Begrund dit svar."

Det er da et mærkeligt spørgsmål. Der findes jo ikke mere "troværdige" kilder end historiske dokumenter. Hvis folk kendte ordlyden af historiske dokumenter bedre, eksempelvis Folkeforbundets Palæstina-mandat fra 1922 eller FN's sikkerhedsråds resolution 242 fra 1967, ville der generelt være en bedre forståelse for konflikten. Historiske dokumenter kan per definition ikke være "utroværdige." Det kan avisartikler, debatindlæg - og historieundervisningsmateriale, for den sags skyld. Men ikke historiske dokumenter.

Opdatering, februar 2019:

Det mærkelige spørgsmål er erstattet af nogle mere relevante. Dog spørges der stadig: *"Er kilden det, som den giver sig ud for at være - en deklARATION fra 1917?"*
Meget mærkeligt.

I samme opgavesæt:

Første udgave (januar 2018):

"Kildens konsekvenser

Hvilke konsekvenser fik det for konflikten mellem Israelere og palæstinensere, at briterne tilsyneladende gav begge folkeslag opfattelsen af, at de vil få deres egen stat efter 1. Verdenskrigs afslutning?"

Igen samme fiktion. Briterne gav ikke palæstinenserne opfattelsen af, at de vil få deres egen stat, jf. ovenstående. Der er heller ikke belæg for at påstå, at araberne i Palæstina fik nationale aspirationer som følge af Hussein-McMahon-korrespondancen. Sidstnævnte havde alene til formål at sikre Emir Husseins beduin-hær (som englænderne voldsomt overvurderede) på britisk side ved invasionen af Osmanner-riget. Planen var at indsætte emirens søn, Faisal, som leder i Damaskus. Det geografiske område Palæstina var slet ikke en del af planen. Det er således ikke fagligt redeligt at læse et løfte til de palæstinensiske arabere ind i Englands løfter under 1. Verdenskrig.

Jeg beklager, at jeg således modarbejder redaktionens koncept i dette kapitel, men man kan nu engang ikke basere historieundervisning på en fiks idé om en falsk symmetri. Palæstinenserne eksisterede ikke som et folk under 1. Verdenskrig, og blev ikke lovet noget. De eneste, som England lovede noget, var emiren i Mekka (1915), franskmændene (1916) og zionisterne (1917).

Opdatering, februar 2019:

Referencen til røverhistorien om de symmetriske løfter er fjernet herfra.

Afsnittet "Briterne overtager":

Første udgave (januar 2018):

"Da 1. Verdenskrig sluttede i 1918 forventede både jøder og palæstinensere at få deres egen stat i Palæstina."

Som nævnt flere gange ovenfor, var en palæstinensisk stat slet ikke på agendaen under 1. Verdenskrig. Det samme gjaldt umiddelbart efter krigen. Heller ikke under San Remo-konferencen i 1920 var nogen form for palæstinensisk selvstændighed på agendaen. Det var Prins Faisal, søn af Emir Hussein i Mekka, der forhandlede med stormagterne, og det arabiske krav om selvstændighed omhandlede Mellempøsten generelt med specifik fokus på Damaskus i Syrien. I en arabisk optik blev Palæstina opfattet som en del af Stor-Syrien, og da end ikke araberne i Palæstina selv opfattede sig som et særskilt folk, var der ingen krav om en selvstændig stat i Palæstina. Udsagnet er derfor ren fiktion.

Opdatering, februar 2019:

Her er det falske postulat om britiske løfter om både arabisk og jødisk selvstændighed i Palæstina bibeholdt. Man har dog tilføjet en forklarende sætning: *"Jøderne i form af et nationalt hjem som omtalt i Balfour-deklarationen og araberne i form af et Storsyrien, der inkluderede Palæstina."*

Det er dog stadig fiktion. Ingen blev lovet selvstændighed overhovedet. Ingen selvstændig jødisk stat i Palæstina, og intet selvstændigt Storsyrien. England snød hverken jøderne eller araberne. Man prøvede at snyde Frankrig for Syrien, men det mislykkedes, og Sykes-Picot-aftalen fra 1916 blev i overvejende grad ført ud i livet. Redaktørernes fiksering på denne falske historie burde opgives til fordel for reel historisk oplysning.

Umiddelbart nedenunder:

"Men briterne gjorde noget helt tredje, som de allerede under krigen i hemmelighed havde besluttet. De overtog området selv."

Det er ikke helt retvisende. Det er rigtigt, at England i hemmelighed havde aftalt en opdeling af Mellempøsten med Frankrig (Sykes-Picot-aftalen af 1916). Men den endelige opdeling i mandat-områder blev vedtaget af stormagterne i 1920 (i San Remo) og dernæst af Folkeforbundet i 1922 (hvor Balfour-deklarationens tekst om et jødisk hjemland blev inkorporeret i Palæstina-mandatet, der også omfattede det nuværende Jordan). Så selvom det er en god røverhistorie, at englænderne snød alle de andre, er det ikke sandt (det er sandt at de prøvede at franarre Frankrig Damaskus, men det lykkedes ikke).

Opdatering, februar 2019:

Røverhistorien er desværre bibeholdt. Se i øvrigt ovenfor.

Og derefter:

"I perioden fra 1918 til 1939, hvor 2. Verdenskrig brød ud, steg spændingerne mellem jøder og palæstinensere. Begge sider angreb ikke kun hinanden, men også britiske soldater og bygninger."

Først lidt semantik:

Det er dybt ahistorisk, grænsende til historieforfalskning at bruge betegnelsen *"jøder og palæstinensere"* om de to parter i den britiske mandat-periode. Det er en desværre meget udbredt måde at lade som om der på den tid fandtes et palæstinensisk folk. Men det

gjorde der ikke (selvom det er sådan palæstinenserne ønsker at udlægge det i dag). De korrekte betegnelser må nødvendigvis være "jøder og arabere" - to etniske grupper, der begge boede i Palæstina. At kalde mandatets arabere "palæstinensere" er lige så forkert som at kalde dets jøder "israelere." Grunden er, at det folk, vi i dag kalder palæstinenserne, først fik den betegnelse, da de palæstinensiske jøder blev til israelere ved Israels oprettelse i 1948. Indtil da omfattede begrebet "palæstinensere" alle områdets indbyggere, der i øvrigt alle havde officielle palæstinensiske identifikationspapirer (min egen jødiske far var en af dem, men det er jo historien uvedkommende). I internationale diplomatiske kredse blev udtrykket endda ironisk nok hovedsagligt brugt om de palæstinensiske jøder. Det er ganske enkelt fagligt uredeligt at fratage de palæstinensiske jøder deres palæstinensiske identitet til fordel for araberne, og til støtte for en moderne politisk agenda.

Jeg forstår godt ønsket om at gøre materialet let tilgængeligt for målgruppen. Men så tror jeg ærligt talt, det er bedre simpelthen at forklare det, som jeg har beskrevet ovenfor, i stedet for at tegne et falsk billede af den historiske virkelighed.

Så til udsagnets substans:

Der er her tale om en så uklar beskrivelse, at forståelsen går tabt. At tale om "spændinger" og gensidige angreb er voldsomt meningsforstyrrende, alt den stund at det langt overvejende var palæstinensiske arabere, der angreb civile palæstinensiske jøder (og englændere). Jøderne fik derfor Englands støtte til at oprette et vagtværn imod de arabiske angreb. Under den store [arabiske opstand 1936-39](#) (som ikke nævnes i Alineas tekst), arbejdede den jødiske milits sammen med englænderne om at nedkæmpe de arabiske bander. Der var ingen jødiske angreb på arabiske civile på dette tidspunkt (der er strid om spørgsmålet i årene 1945-49, men ikke før 2. Verdenskrig). Jøder angreb heller ikke engelske mål før efter krigen. Udlægningen er således decideret misvisende.

Måske burde man i stedet forklare tydeligt, at de palæstinensiske arabere i [perioden 1920-1939](#) i tiltagende grad brugte angreb på civile jøder som politisk pressionsmiddel. Det ville skabe en bedre forståelse for konflikten historie, og samtidig ramme en pæl igemmen den udbredte myte, at den palæstinensiske terror vi kender i dag er en konsekvens af Israels besættelse af Gaza og Vestbredden i 1967. Faktum er, at angreb på civile jøder i næsten hundrede år har været de palæstinensiske araberes/palæstinensernes foretrukne politiske våben. Jeg ved, at det ikke er den gængse (politisk korrekte?) udlægning her i Danmark, men det er historisk korrekt.

En kort beskrivelse af [den arabiske opstand, 1936-39](#), ville også sætte afsnittet om [Peel-kommissionen](#) i perspektiv. Den var nemlig en direkte konsekvens af den arabiske voldsbølge.

Opdatering, februar 2019:

Intet er desværre ændret fra den tidligere udgave. Resultatet er historieforfalskning og propaganda.

Og umiddelbart derefter:

Første udgave (januar 2018):

"... jødiske indvandrere , som i samme periode opkøbte næsten 100.000 hektar land i det nordlige Palæstina. Det kunne de gøre med hjælp fra jødiske pengemænd i Europa."

Jeg ved ikke, om 100 hektar giver nogen mening for en skoleelev, som næppe ved hvor mange hektar Palæstina-madatet udgjorde (jeg ved det ikke selv). Men det får være. Min kritik af udsagnet ovenfor går på fokuseringen på "jødiske pengemænd." Her løber man igen den risiko at puste til antisemitiske fordomme.

Det er korrekt, at enkelte jødiske velhavere finansierede specifikke projekter i Palæstina, særligt i slutningen af 1800-tallet (eksempelvis Baron Edmond de Rothschild). Men i den nævnte periode (1920'erne) kom langt hovedparten af de indsamlede penge fra almindelige jøder i Europa og USA. Den blå indsamlingsbøsse fra "Jewish National Fund" var simpelthen en institution i mange diaspora-jøders liv. Hertil kom individuelle jøders opkøb af land i Palæstina, der nok i virkeligheden udgjorde et større areal end det vestligt finansierede (her må der mere research til, hvis jeg skal sige noget autoritativt om sagen). Men hovedpointen er, at den zionistiske bevægelse netop var en folkelig bevægelse. Ikke noget styret af "jødiske pengemænd."

Opdatering, februar 2019:

Referencen til "jødiske pengemænd" er heldigvis ændret til det mere retvisende *"... med hjælp fra penge indsamlet fra jøder i Europa."* Man kunne tilføje "og USA".

I slutningen af Kapitel 3 er derudover tilføjet nogle spørgsmål, der omhandler de fiktive britiske løfter til henholdsvis jøderne og "palæstinenserne."

Kapitel 4 - En drøm for nogle, en katastrofe for andre

I afsnittet "FN overtager":

"Palæstinenserne afviste delingen. De ville ikke acceptere en jødisk stat, der fik halvdelen af området, idet jøderne på dette tidspunkt kun udgjorde ca. 1/3 af befolkningen."

Det er ren manipulation at lade eleverne tro, at det var diskrepansen mellem 1/3 og 1/2 der fik araberne til at afvise planen. Ligesom under diskussionen om [Peel-planen](#), ville de palæstinensiske arabere (der ikke hed palæstinenserne endnu) ikke acceptere nogen jødisk stat overhovedet, uanset størrelse. (Noget kunne desværre tyde på, at det stadig i dag forholder sig sådan).

Derudover ved forfatteren sandsynligvis godt, at omkring halvdelen af det jødisk-designerede område, Negev-ørkenen, var næsten ubeboeligt, og i hvert fald ikke til at opdyrke. I afsnittet om Peel-planen (1937) har man valgt at nævne, at den femtedel af mandatet, som skulle tilfalde jøderne var *"nogle af de mest frugtbare"*. Det er tvivlsomt om det var tilfældet. Men det er derimod et faktum, at den i 1947 af FN [foreslåede jødiske stat](#) i vid udstrækning bestod af ørken. Hvorfor medtage spørgsmålet om landområdernes frugtbarhed i afsnittet vedr. Peel-planen, og ikke her hvor det rent faktisk havde bidraget til forståelsen?

Opdatering, februar 2019:

Den fiktive og voldsomt misvisende fremstilling er bibeholdt. Det er ren historieforfalskning, som ingen steder hører hjemme i historieundervisning. Det virker politiserende, at man forsøger at bortforklare arabernes afvisning af oprettelsen af en palæstinensisk arabisk stat ved siden af den jødiske. Vi taler her om kernen i konflikten, hvorfor det er særligt trist, at den druknes i misinformation.

I afsnittet "Israel grundlægges":

Første udgave (januar 2018):

"Flere hundredtusinder af palæstinensere blev fordrevet fra deres hjem."

Jeg tror de fleste ved, at der er flere udlægninger af, hvorfor ca. 700.000 palæstinensiske arabere endte som flygtninge under krigen i 1948-49. Der er lavet adskillige grundige analyser af emnet (eksempelvis Benny Morris' "[The Birth of the Palestinian Refugee Problem](#)"). Det overordnede billede er, at langt hovedparten flygtede forud for den israelske invasion af deres områder (ca. 175.000 endda før krigens udbrud jf. Morris), delvis ansporet af de invaderende arabiske hære, mens kun en mindre del, formodentlig under 100.000, blev direkte fordrevet af israelske styrker. Sidstnævnte skete fortrinsvis af militærstrategiske hensyn, eksempelvis i de centrale byer Ramle og Lod på vejen mellem Tel Aviv og Jerusalem.

For fuldstændighedens skyld bør det nævnes, at alle områder af mandatet, som blev besat af de arabiske lande (Østjerusalem, Vestbredden og Gaza), blev etnisk rensat for jøder. Ikke én blev tilbage, hverken i den gamle by i Jerusalem eller i Hebron, hvor jøder havde boet i årtusinder.

Da emnet forståeligt nok er for omfattende at gå dybt ind i i Alineas materiale, vil jeg foreslå en mindre kontroversiel formulering, som f.eks. "*Flere hundredtusinder af palæstinensere flygtede eller blev fordrevet fra deres hjem.*" Jeg ville også godt turde bruge tallet 700.000, da der efterhånden er bred konsensus om det. I så fald vil det også være rimeligt senere at nævne, at et tilsvarende antal jøder (mellem 600.000 og 800.000) flygtede eller blev fordrevet fra arabiske lande efter Israels oprettelse. Disse mennesker mistede også deres hjem.

Opdatering, februar 2019:

Afsnittet er korrigeret i henhold til mine forslag ovenfor. Den etniske udrensning af jøder fra de arabisk besatte områder (Gaza, Vestbredden og Østjerusalem) nævnes dog ikke, selvom det må siges at være en væsentlig oplysning, når man skal vurdere de stridende parterers moral eller efterlevelse af krigens love. Kendskab til Jordans ødelæggelse af jødiske landsbyer på Vestbredden i 1948-49 har også betydning for forståelsen af Israels genetablering af nogle af disse (nu kaldet bosættelser) efter 1967.

Og umiddelbart efter:

Første udgave (januar 2018):

"De måtte nu leve i flygtningelejre i Libanon eller Jordan, der overtog kontrollen med Østjerusalem og Vestbredden."

Her ville det være mere retvisende at skrive: "... på Vestbredden, i Gaza, Libanon, Jordan eller Syrien," som er de primære steder, hvor palæstinensere den dag i dag - 70 år senere - stadig holdes i flygtningelejre, enten fordi værtslandene ikke vil vide af dem, eller som politisk pression over for Israel.

Opdatering, februar 2019:

Afsnittet er korrigeret i henhold til mit forslag.

I afsnittet "al-Nakba":

Første udgave (januar 2018):

"For nogle år siden blev ordet nakba - katastrofe - om begivenhederne i 1948, forbudt i israelske skolebøger. Nogle taler om nakba-benægtelse. Forbuddet er et tegn på, at Israel forsøger at dreje fortællingen om krigen i 1948-49 væk fra den palæstinensiske opfattelse af krigen som et traume til et mere positivt, Israel-venligt fokus.

Sæt jer sammen parvis og drøft spørgsmålene på de næste sider.

Hvorfor kalder palæstinenserne krigen i 1948 for nakba, mens israelerne kalder den for Frihedskrigen?

Hvorfor forbød den israelske regering ordet nakba fra skolebøger? Hvad var hensigten med det?

Hvad mener I om, at historiebøger kun fortæller historien fra den ene side? [Undskyld, men det er jo præcis det, Alinea selv gør sig skyldig i her, DH]

Mener I, at et forbud mod at omtale begivenhederne i 1948 som katastrofen er med til at forværre eller forbedre konflikten?"

Her tager materialet en drejning fra at være historieformidling (omend med uacceptabelt mange fejl, der overvejende støtter det palæstinensiske narrativ) til decideret politiseren. Efter at have beskæftiget sig uhyre overordnet med konflikten, vælger man pludselig at slå ned på en lillebitte sag, som dog sætter Israel i et meget negativt lys. Alene brugen af udtrykket "nakba-benægtelse," der jo helt utilsløret refererer til holocaust-benægtelse, er ekstremt politiserende. Israelerne er lige så slemme som holocaust-benægttere, kan man næsten læse mellem linjerne.

Sagen drejer sig om, at Israels oprettelse på et tidspunkt blev fremstillet som en "nakba," altså "katastrofe," i bøger til det arabiske mindretal i selve Israel, hvilket faldt nogle israelske politikere for brystet. Jeg skal ikke gøre mig til dommer over den israelske regerings synspunkt. Men jeg tror dog, ret få lande ville acceptere brugen af ordet "katastrofe" i sine skolebøger om selve oprettelsen af deres eget land. Så måske er problemet ikke så stort, som Alinea puster det op til.

Jeg mener desuden ikke, der er belæg for at konkludere, at israelske *"historiebøger kun fortæller historien fra den ene side,"* som man mere end insinuerer i spørgsmål 3 - et i øvrigt ledende spørgsmål, hvortil eleverne kun kan svare, at Israel forværrer konflikten. Der er naturligvis heller ikke noget *"forbud mod at omtale"* noget som helst i et frit demokrati som Israel. Det er fremstillingen af Israels oprettelse som en "katastrofe," det handler om. Og det skal tilføjes, at synsvinkler fra den palæstinensiske side faktisk er [medtaget i israelske skolebøger](#), ligesom ordet "nakba" stadig er at finde heri.

Men det værste ved Alineas inklusion af denne lille sag (som man vinkler, som om censur var et generelt israelsk problem, hvilket det ikke er) er, at propaganda, misinformation og undertrykkelse af ytringsfrihed er mange, mange gange værre under det palæstinensiske selvstyre og samfund generelt, end i det israelske. Selvom israelske skolebøger har tendens til at beskue konflikten fra en israelsk synsvinkel (det samme gælder stort set alle andre landes historiebøger, inkl. danske), udmærker israelske skolebøger sig *netop* ved også at inkludere synspunkter fra den palæstinensiske side. Det er også værd at bemærke, at rigtig mange israelere har forståelse for palæstinenserens lidelser, hvilket desværre ikke kan siges at gælde den anden vej rundt.

Så Alineas højst politiserende kritik af Israel her bidrager til at skabe et diametralt omvendt billede af, hvilken part i konflikten der er mest skyldig i propaganda og undertrykkelse af fri information, og hvem der har mest forståelse for den anden.

Alineas politiske frontalangreb på den israelske regering ville til nød give mening, hvis det blev opvejet af kritik af det totalitære palæstinensiske styre, der [hjernevasker sine børn](#) til at dræbe civile jøder (det er derfor [palæstinensiske teenagere i disse år angriber tilfældige civile jøder](#) i Jerusalem og omegn), og hvor ytringsfrihed er en by i Rusland. Men det vælger man ikke at gøre.

Tværtimod bringes senere i materialet endnu et eksempel på et angiveligt israelsk forsøg på at misbruge historien til politisk vinding. Igen, et interessant emne, måske også for folkeskoleelever. Men det er helt uacceptabelt så massivt at fremstille det altovervejende frie israelske samfund, hvor meninger brydes og hård offentlig kritik af regeringen er

hverdagskost, som en undertrykker af ytringsfriheden, mens man i Ramallah kan komme i fængsel for på sin Facebook-side at sammenligne præsidenten med en skurk fra en tv-serie ([det er rigtigt sket](#)). Få dog lige lidt proportioner ind i tingene!

Jeg må indtrængende opfordre til, at man fjerner den slags ensidige propaganda fra det historiske undervisningsmateriale. Eller som minimum finder et tilsvarende eksempel fra palæstinensisk side. Det kunne passende være [selvstyrets systematiske historieforfalskning](#) og benægtelse af jødernes tilknytning til landet. Det skorter ikke på eksempler.

Opdatering, februar 2019:

Det specifikke begreb "*nakba-benægtelse*" - den angivelige israelske pendant til holocaust-benægtelse - er heldigvis blevet fjernet fra materialet. Eksemplet med brugen af ordet *nakba* (i israelske skolebøger målrettet israelske statsborgere af arabisk etnicitet) er dog stadig medtaget, selvom det er totalt misvisende for det frie, israelske demokrati - et åbenlyst forsøg på at fremstille Israel negativt, hinsides enhver rimelighed.

For at opveje urimeligheden har man nu i den opdaterede version inkluderet et eksempel på den islamistiske terrorgruppe, Hamas', voldspropaganda. Man vælger altså at sidestille det frie og velfungerende israelske demokrati med en islamistisk terrorgruppe. Det mere sekulære palæstinensiske selvstyre under Mahmoud Abbas går som altid fri, selvom man her bedriver [massiv, daglig hjernevask af borgerne i retning af had og vold imod jøder](#). Afsnittet giver et skævt og højst manipulerende billede af virkeligheden - ikke just hvad man bør forvente af historieundervisning.

Afsnittet "Militæret":

"Israel bliver desuden støttet massivt af USA, hvor der bor flere jøder end de 6,5 mio., der bor i Israel. Det betyder, at Israels militær oftest er deres modstandere overlegne. Det er også en af forklaringerne på de sejre, som Israel siden sin oprettelse har fået i krig mod palæstinenserne og de arabiske nabolande."

Igen kommer den amerikansk-jødiske vinkel på banen. Men de 6,5 mio jøder ud af en befolkning på 325 mio er ikke USA's primære grund til at støtte Israel. Det er derimod de to landes fælles værdier om frihed og demokrati.

USA's militære støtte til Israel er heller ikke den primære forklaring på Israels sejre, al den stund at USA opretholdt en våbenembargo imod hele Mellemøsten indtil efter Seksdageskrigen i 1967. Den krig blev vundet med fortrinsvis franske, britiske og

israelske våben. USA's militære støtte til Israel forud for Seksdageskrigen er en sejlivet myte uden hold i virkeligheden.

Den rigtige forklaring på Israels sejr er dels at det israelske samfund altid har være bedre organiseret end sine arabiske fjender, og dels at israelerne stod med ryggen mod muren og var langt mere motiverede end de angribende arabiske hære, der trods alt ikke kæmpede for deres egne hjem. Som en sidste kommentar til forestillingen om den amerikanske støttes betydning vil jeg blot påpege, at den sovjetiske støtte til Israels arabiske naboer var langt større end den vestlige støtte til Israel. Israel kæmpede eksempelvis i 1973 imod fjender, der på papiret var omtrent dobbelt så stærke. Måske en oplysning, som skulle med i Alineas fremstilling?

Opdatering, februar 2019:

Den amerikanske jøde-vinkel er bibeholdt, mine indsigelser og min historielektion om den amerikanske våbenembargo til trods. USA's massive militære støtte til Israel, som først tog fart i 1970'erne, kan umuligt være forklaringen på de israelske sejre, som fandt sted indtil juni 1967. Ærgerligt at forfatterne insisterer på at holde liv i denne myte. Hvis det endelig skulle være relevant at inddrage USA's støtte, bør det da i det mindste sættes over for den massive sovjetiske militærstøtte til araberne under den kolde krig.

Afsnittet "Religiøse vs. sekulære":

Første udgave (januar 2018):

Om religiøse jøder: *"Stigningen skyldes bl.a. indvandring fra Østeuropa efter Den Kolde Krig."*

Nej. De mange indvandrere fra den tidligere sovjet-blok var (måske ikke så overraskende) langt overvejende sekulære. Stigningen i antallet af ortodokse jøder skyldes nok nærmere deres langt højere fødselsrater. I mindre grad måske også indvandring fra USA (jeg har ikke undersøgt sagen til bunds).

Opdatering, februar 2019:

Fejlen er korrigeret i henhold til mit forslag.

Under fotoet fra Mea Shearim:

Første udgave (januar 2018):

"... i fuldstændig overensstemmelse med Toraens, jødernes svar på Biblen, regler."

Toraen er ikke en pendant til Biblen, den *er* Biblen (Det Gamle Testamente), omend forståelsen af betegnelsen kan variere lidt i omfang.

Opdatering, februar 2019:

Fejlen er korrigeret.

Generelt om afsnittet "Religiøse vs. sekulære":

Emnet er jo interessant nok. Men jeg kan ikke lade være med at undre mig over det redaktionelle valg at inkludere det her. Hvor interessant det end er, har en diskussion om demografien i Israel, og friktionen mellem religiøse og sekulære, ikke særligt meget med konflikten med palæstinenserne at gøre.

Ville det ikke give langt mere mening at beskæftige sig med opsplitningen i det palæstinensiske samfund, først og fremmest mellem tilhængere af Fatah og Hamas, der jo har givet anledning til voldelige kampe samt en opdeling af selvstyrets fysiske område i to separate styrer? Den konflikt udgør jo en kæmpe udfordring for fredsprocessen med Israel, og har da derfor langt mere relevans. Igen er det Israel, som kritiseres (uretmæssigt), mens palæstinenserne går fri.

Kapitel 5 - Seksdageskrigen

Afsnittet: "En kort krig":

Første udgave (januar 2018):

"En af de mest afgørende krige mellem israelere og palæstinensere fandt sted i juni 1967."

Seksdageskrigen udkæmpedes ikke mellem israelere og palæstinensere, men mellem Israel på den ene side og Egypten, Syrien og Jordan på den anden (med en smule støtte fra Irak og Libanon).

Opdatering, februar 2019:

Rettet til *"En af de mest afgørende krige i Israel-Palæstina-konflikten"*. Stadig ikke helt retvisende, men bedre. Der burde nok stå "...i den arabisk-israelske konflikt...".

Her er man nu indsat et nyt afsnit, desværre med ny misinformation.

"Krigen fik den betydning, at palæstinenserne ikke længere troede på, at de arabiske nabostater kunne hjælpe dem i kampen for en palæstinensisk stat. PLO, der allerede var blevet oprettet i 1964, arbejdede med det ene formål at oprette en palæstinensisk stat. Det skulle blandt andet ske ved hjælp af terror, guerillakrig og eventuelt også forhandlinger med Israel."

Det er misvisende at hævde, at PLO kæmpede "...med det ene formål at oprette en palæstinensisk stat." PLO's grundlæggende charter kalder på "befrielsen af Palæstina" gennem voldelig kamp - dvs. ødelæggelsen af Israel. Alineas formulering kan let tolkes som om man ønskede en stat ved siden af Israel. Det bør specificeres klart, hvad målet var. Påstanden om at PLO i 60'erne var indstillet på forhandlinger med Israel er lodret forkert.

Afsnittet "Historie(mis)brug":

"Efter Seksdageskrigen begyndte Israel mere aktivt at bruge mindet om Holocaust til at retfærdiggøre besættelsen af de palæstinensiske områder i Gaza og på Vestbredden. Israels sikkerhed blev nu et spørgsmål om at undgå et nyt Holocaust."

Det kom bl.a. til udtryk, da Israels nuværende premierminister, Benjamin Netanyahu, erklærede, at hvis palæstinenserne fik Vestbredden tilbage, ville Israel få "Auschwitz-grænsen".

Auschwitz var den værste af nazisternes udryddelseslejre. Blev Vestbredden en del af en palæstinensisk stat, ville jøderne, ifølge Netanyahu, blive udryddet."

Det her er et fuldstændigt absurd redaktionelt valg! Emnet er den israelsk-palæstinensiske konflikt, men alligevel udelader man f.eks. PLO's grundlæggelse i 1964, der havde til formål at ødelægge Israel, selv før besættelsen af Gaza og Vestbredden. I dag hvor alle taler om besættelsen som det store problem, er det da absolut afgørende for forståelsen af konflikten, at vide, at palæstinenserne og de arabiske lande også forsøgte at ødelægge Israel før 1967. Man kunne - eller rettere *burde* - også nævne palæstinensiske angreb ind over grænsen til Israel og den militære og retoriske optrapning, der første til Seksdageskrigen.

I stedet vælger man at fokusere på nogle relativt ubetydelige citater om Holocaust. Og for at gøre forvirringen total, citeres Israels nuværende premierminister, Benyamin Netanyahu, selvom emnet er [Seksdageskrigen i 1967](#). Jeg tvivler på at ret mange af eleverne ved, at Netanyahu her, 50 år efter, citerer Israels tidligere udenrigsminister Abba Eban. Men uanset ophavsmanden til citatet, er det insignifikant i den store sammenhæng.

Israel var efter Seksdageskrigen villig til at forhandle fred med araberne. Det skal med i enhver redelig beskrivelse af Seksdageskrigen. Det var derfor Israel deltog i formuleringen af [FN's sikkerhedsråds resolution 242](#), der grundlagde konceptet "land for fred," som alle senere fredsforhandlinger er baseret på. Arabernes totale afvisning af fredsforhandlinger og fred (bl.a. udtrykt gennem de famøse "[tre nej'er](#)") skal også med. Ellers forstår man ikke historien. At forkusere på det perifære Holocaust-citat, og dermed lade som om Israel ikke viste vilje til fredsforhandlinger efter devisen "land for fred," er decideret uredeligt. Jeg undrer mig i øvrigt over, at FN's sikkerhedsråds resolution 242 ikke er placeret her, hvor den hører hjemme. Den er dog fra 1967.

Det er anden gang i dette materiale, at der fokuseres på en lille ubetydelig detalje, som sætter Israels nuværende regering i et negativt lys, i stedet for det væsentlige historiske. Denne gang er det anklager om historiemisbrug, baseret på det tyndest mulige grundlag, selvom palæstinenserne er [mange, mange gange værre](#) når det kommer til historieforfalskning.

Opdatering, februar 2019:

Den fuldstændigt urimelige og uunderbyggede påstand om, at israelerne efter 1967 begyndte at misbruge Holocaust er desværre bibeholdt. Faren forud for Seksdageskrigen var meget reel, og landet havde netop være på randen af total udryddelse. Der var således ingen grund til at famle efter undskyldninger for at holde fast i de nyligt besatte områder.

Dertil kommer, at Israels ret til at holde områderne besat (indtil der indgås en fredsaftale) er forankret i [FN's Sikkerhedsråds resolution 242](#), som hele fredsprocessen bygger på.

Anklagen om Holocaust-misbrug er underlødige og hadefulde. Placeringen af et nutidigt Netanyahu-citat i kapitlet om Seksdageskrigen tjener ikke til at højne elevernes forståelse, det er bare pinlig anti-Netanyahu-propaganda, som ingen steder hører hjemme i sagligt historiemateriale.

I stedet for at tilsvine Israel og Netanyahu, burde materialet reflektere de faktiske forhold: at Israel var villig til at forhandle under devisen "land for fred", men at araberne (inkl. PLO og palæstinenserne) svor fortsat krig.

Samme afsnit, "Historie(mis)brug":

Første udgave (januar 2018):

"Som det fremgår af kortene, Som man kan se er palæstinenserne's landområdet [sic] blevet markant formindsket siden afslutningen på 2. Verdenskrig."

Det er ironisk, at man under afsnittet "historiemisbrug" begår netop det.

Her har man inddraget et sæt kort, som bruges intenst i anti-israelske propagandakampanjer. Kort-sættet har titlen "Palestinian Loss of Land" og består af fire kort, der skal forestille at vise palæstinensiske landområder i 1946, 1947, 1967 og 2010. Formålet er at demonstrere, hvordan Israel gradvis har taget landet fra palæstinenserne.

Men det første kort er manipuleret sådan, at alle områder, der ikke specifikt er ejet af jøder, fremstår som palæstinensiske. Det er jo ikke tilfældet. Langt størstedelen af landet tilhørte det britiske mandat. Var hele Negev-ørkenen ejet af palæstinensiske arabere? Selvfølgelig ikke. Så det første kort er totalt misvisende.

Det andet kort viser til gengæld korrekt FN's opdeling i henhold til forslaget fra 1947 ([FN's generalforsamlings resolution 181](#) af 29. november 1947). Det er det største landområde de palæstinensiske arabere nogensinde er blevet tilbudt (med mindre man medtager Peel-planen, hvor den arabiske stat skulle være i forbund med Jordan). Havde de accepteret det, kunne de i år fejre 70-året for deres palæstinensiske stat. Men de afviste og insisterede på krig.

Det tredje kort viser, til trods for påskriften "1967," resultatet i 1949 af arabernes (herunder de palæstinensiske araberes) angreb på det netop udråbte Israel.

Det manglende kort - det rigtige 1967-kort - ville have vist hele territoriet som israelsk kontrolleret, efter arabernes forsøg på at tilintetgøre Israel i 1967.

Havde man haft det med, ville man ud fra det sidste kort kunne se, hvordan Israel under Oslo-processen i 1990'erne overdrog kontrollen med Gaza og de tættest befolkede områder på Vestbredden til det nyoprettede palæstinensiske selvstyre i et helhjertet forsøg på at nå en fredsløsning. Den drøm dræbte den palæstinensiske leder Yassir Arafat dog, da han som svar på tilbuddet om en palæstinensisk stat omfattende Gaza og Vestbredden forlod [forhandlingerne i Camp David](#) i sommeren 2000. Men det har Alinea

ikke med i det mærkværdigt korte afsnit om Oslo-processen, hvor man i stedet vælger at fokusere på - surprise, surprise - en jødisk udåd, nemlig mordet på Yitzhak Rabin. Ak, ak.

At medtage et pro-palæstinensisk propaganda-kort i et historisk materiale er - ja, ren propaganda.

Opdatering, februar 2019:

Det notorisk manipulerende kort er flyttet ned under afsnittet "Holocaust" og bruges nu som eksempel på den informationskrig, som udkæmpes. Det er fint, at der nu står, at det er kontroversielt og er blevet fjernet fra en skolebog. Den tilhørende forklaring er dog så rodet og forvirrende, at informationsværdien kan diskuteres. Det ville nok hjælpe hvis man smed [det rigtige 1967-kort](#) ind, hvor Israel kontrollerede Sinai-halvøen, og så et par kort mere, hvor man kan se hvordan Israel overdrog land for fred, først til Egypten og siden til Jordan og det palæstinensiske selvstyre.

Afsnittet "Holocaust":

"Sæt jer sammen parvis og besvar spørgsmålene på de næste sider.

Hvad er Holocaust?

Hvad kunne være fordelene eller argumenterne fra den israelske regerings side ved at bruge mindet om Holocaust til at retfærdiggøre sin politik i dag?

Hvad mener I om, at Israel bringer Holocaust ind i en nutidig sammenhæng?

2003 var 60-året for den danske samarbejdspolitikks sammenbrud under 2. Verdenskrig. I en tale kritiserede Danmarks daværende statsminister Anders Fogh de politikere, der samarbejdede med nazisterne under besættelsen. Ifølge ham valgte politikerne at tjene det onde frem for det gode ved at samarbejde. Mange mente, at Fogh brugte sin kritik af samarbejdspolitikken til at retfærdiggøre Danmarks deltagelse i Irak-krigen i 2003, hvor Danmark - i Anders Foghs øjne - sammen med USA valgte at kæmpe for det gode mod det onde irakiske styre med Saddam Hussein i spidsen. Hvis det er tilfældet kan man påstå, at Anders Fogh brugte en historisk begivenhed til at fremhæve sin egen sag.

Er eksemplet med Anders Fogh mere/mindre/lige legalt som israelernes brug af en fortidig begivenhed, Holocaust, for at retfærdiggøre besættelsen af Vestbredden i dag?"

Igen har vi de ledende spørgsmål, der tvinger eleverne til at reflektere negativt over

Israels nuværende regering, som derved uungåeligt sættes i et negativt lys. Israels påståede misbrug af Holocaust er i den store sammenhæng en irrelevant detalje. Udover Netanyahu-citatet med "Auschwitz-grænsen" ovenfor (som oprindeligt er et Abba Eban-citat), støder jeg ikke på fænomenet, selvom jeg læser israelske aviser hver eneste dag. Det er et luftkastel pustet op til lejligheden. Måske er formålet i virkeligheden at kritisere Anders Fogh? Der er tydeligvis generelt et sammenfald mellem mennesker, der føler antipati overfor både Fogh og Israel, så den politiske slagside i materialet her er krystalklar.

Igen, fænomenet misbrug - eller endda misrepræsentation - af historien, er langt mere udbredt i det palæstinensiske diktatur end i det israelske demokrati. Man retter bager for smed. Men det er tydeligvis Israel og Netanyahu (og Fogh), der står for skud her.

Opdatering, februar 2019:

Det umotiverede angreb på Israel, Netanyahu og Anders Fogh er bibeholdt. Det bundkorrupte, totalitære, antisemitiske palæstinensiske selvstyre kritiseres slet ikke. Det pro-palæstinensiske propagandakort har ingen afsender og opvejer således ikke kapitlets tydelige politiske slagside.

Afsnittet "Bosættelser":

"Før Seksdageskrigen havde religion ikke spillet nogen væsentlig rolle i de fleste jødiske israeleres liv. Med erobringen af Grædemuren ændrede den holdning sig for mange jøder og for staten Israel i det hele taget. Det landområde, som Gud havde lovet Abraham, skulle nu for alvor blive jødisk.

Israel begyndte derfor at bygge bosættelser på Vestbredden og i Gaza, som var en del af det område, Gud i Det Gamle Testamente havde lovet jøderne."

Det er ikke korrekt. Israel blev indtil 1977 ledet af skiftende venstreorienterede regeringer. De var strengt sekulære og havde ingen messianske dispositioner, som det påstås. Men i erkendelse af at både palæstinenserne og de arabiske naboer [nægtede at forhandle fred](#) med Israel (en af de super-væsentlige oplysninger, Alinea har valgt at udelade) valgte Israel at befæste de nyligt indtagne områder. Og selvom vi her i Danmark dagligt får at vide, at israelske bosættelser er det ondeste af det onde, kan man godt sætte sig ind i, at det er svært for en israelsk regering at nægte jøder at bosætte sig i det bibelske Israel, når det nu er under jødisk kontrol. At man genetablerede nogle af de jødiske samfund, hvorfra jøder under krigen i 1948 var blevet etnisk udrenset, hører også med til historien.

Opdatering, februar 2019:

Den ukorrekte beskrivelse af de angiveligt religiøse årsager til at bygge bosættelser er bibeholdt. Det er ren historieforklækning.

Og fortsat:

Første udgave (januar 2018):

"I 2005 blev bosættelserne i Gaza dog rømmet igen, da de var for svære at forsvare imod palæstinensiske angreb."

Igen helt forkert. Ovennævnte teori svarer til Hamas' propaganda-udlægning af sagen. Israel kunne sagtens forsvare bosættelserne i Gaza. Men den israelske regering under premierminister Ariel Sharon valgte at imødekomme det internationale pres for rømning af bosættelser ved at "ofre" Gaza. Så kunne palæstinenserne vise, at de kunne administrere området på fredelig og fornuftig vis. Både Sharon og hans efterfølger, Ehud Olmert, havde stillet israelerne i udsigt at man, hvis Gaza-planen gik godt, i mangel af en fredsaftale med palæstinenserne ville foretage yderligere ensidige nedlæggelser af isolerede bosættelser på Vestbredden.

Men i stedet for at af gøre Gazas smukke middelhavskyst til et mekka for europæiske turister, valgte palæstinenserne at intensivere de allerede pågående raketangreb på israelske beboelsesområder. Året efter, i 2006, vandt Hamas det første palæstinensiske valg i 10 år (det andet i selvstyrets historie; der er ikke holdt parlamentsvalg siden). Men da Mahmoud Abbas og Fatah ikke ville acceptere en fredelig magtoverdragelse, kom det til kampe mellem Hamas og Fatah, hvorefter Hamas overtog kontrollen med Gaza i 2007. Det er den rigtige historie, som endda har relevans for det overordnede emne. Den burde Alinea overveje, om der kunne blive plads til.

Opdatering, februar 2019:

Afsnittet er rettet til en mere retvisende beskrivelse af situationen i Gaza.

Og fortsat:

Første udgave (januar 2018):

"Bosættelserne er med den israelske regerings accept blevet bygget i et utroligt tempo siden Israel overtog kontrollen med de palæstinensiske områder i 1967..."

Nu er det jo forskelligt, hvad forskellige mennesker er i stand til at tro. Faktum er dog, at Israel, på grund af det voldsomme internationale pres, ikke bygger bosættelser i nær det tempo, som helt klart ellers ville være tilfældet. Så et "utroligt tempo" er det næppe. Israels bosætter-organisationer ytrer i hvert fald løbende stor frustration over det, i deres optik, alt for langsomme tempo for godkendelse af byggetilladelser.

Opdatering, februar 2019:

Ordet "utroligt" er nu erstattet med "højt". Men i forhold til hvad? Jeg vil påstå at det, pga. internationalt pres, sker i et meget lavt tempo i forhold til bosætterbevægelsens ønsker og de praktiske muligheder.

Og fortsat:

"Derfor kaldes krigen i 1967 af en israelsk forsker for "en forbandet velsignelse". En velsignelse fordi man igen fik kontrol over Grædemuren, men en forbandelse fordi det medførte en besættelsen af de palæstinensiske områder."

Yep, lad os bare få en unavngiven, men antageligt venstreorienteret, israelsk forskers synspunkt med, nu vi er i gang med at politisere.

Opdatering, februar 2019:

Mærkeligt med et ubetinget politisk synspunkt af en unavngiven forsker. Et mindst lige så legitimt synspunkt kunne være, at Vestbredden gav det lillebitte Israel den "strategiske dybde", som landet havde brug for for at modstå yderligere angreb. Yom Kippur-krigen er et fremragende eksempel. Da det egyptisk-syriske overraskelsesangreb skulle slå tilbage, fungerede de besatte områder i nord og syd som altafgørende stødpudezoner.

Og fortsat:

"De israelske bosættelser umuliggør for mange ideen om, at Vestbredden en dag kan blive en del af et fremtidigt Palæstina. At fjerne 500.000 jødiske bosættere med magt virker urealistisk i det flestes øjne."

Det er i hvert fald det gængse synspunkt her i Danmark. Men er det nu rigtigt? Min vurdering er nej. Der er ikke oprettet nogen nye regulære bosætterbyer på vestbredden siden Har Homa ved Jerusalem i 1996, hvorfor væksten i indbyggertal sker inden for eksisterende bosættelser. Det har således ikke ændret ret meget på landkortet, hvorfor [Bill Clintons snart 20 år gamle vision](#) for en to-statsløsning stadig kan føres ud i livet.

Israels premierminister Ehud Olmert fremlagde da også i 2008-09 et tilsvarende forslag for [Mahmoud Abbas, som dog afslog af forhandle](#).

Undersøgelser viser i øvrigt, at langt hovedparten af bosætterne (der langt fra alle er de religiøse fanatikere, som de gøres til i Danmark) ville rømme deres hjem til fordel for et i selve Israel, hvis regeringen bad dem om det. Så 500.000 bosættere ville aldrig skulle fjernes med magt, som forfatteren politiserer.

Dertil kommer, at hovedparten af bosætterbefolkningen bor i bosættelser ret tæt på "den grønne linje," våbenhvilelinjen fra 1949, som der er international konsensus om skal være udgangspunktet for forhandlinger. Den fremtidige grænse vil efter alle relevante fredsplaner blive en justering af den grønne linje, sådan at de største bosættelser inkorporeres i selve Israel (mens palæstinenserne kompenseres med tilsvarende større områder andetsteds). Så bosættelserne er altså ikke nødvendigvis en forhindring for en fredsløsning. Det er derimod palæstinenserens uvilje gennem de sidste to årtier til overhovedet at komme til forhandlingsbordet, for uden forhandling kommer der i hvert fald ikke en fredsftale. Men det kan man vel ikke regne med, at Alinea kunne finde på at medtage?

Opdatering, februar 2019:

Den simplificerede og misvisende kritik af bosættelserne er bibeholdt.

Afsnittet "Vælg en opgave":

"Da israelerne fik kontrol over Grædemuren medførte det et stigende fokus på religion."

Påstanden er uunderbygget. Fra Israel indtog Grædemuren gik der 10 år før Israel i 1977 fik sin første borgerlige regering, og også den var strengt sekulær. I 1993 - 26 år efter Seksdageskrigen - indgik Yitzhak Rabin fra Arbejderpartiet i forhandlinger med ærkefjenden PLO. Der er simpelthen ikke belæg for forfatterens påstand.

"Diskutér to og to, hvordan det hænger sammen, og hvorfor den udvikling sandsynligvis virker negativt ind på en fremtidig fred mellem israelere og palæstinensere."

Igen håndfodres eleverne med den politiske holdning, at noget på den israelske side er negativt for freden - i dette tilfælde endda eksplicit ("*sandsynligvis virker negativt*"). At palæstinenserne er meget mere religiøse end israelerne, og mindst lige så kompromisløse, når det kommer til helligdomme, er åbenbart ikke et problem, som eleverne behøver kende til.

Lad dog polimikken ligge og fokusér på historieundervisning!

Opdatering, februar 2019:

Påstanden om øget religiøsitet i Israel umiddelbart efter Seksdageskrigen er bibeholdt til trods for at det er helt forkert. Afsnittet er endda udvidet med mere misinformation om, at "selv de mest sekulære" israelere skulle have afsagt bønner "Næste år i Jerusalem". Det passer ikke. Udtrykket er taget fra 1800-tallets (religiøse) jødiske samfund i Europa. Israel er i dag stadig udpræget sekulært, og den stigende religiøsitet, vi ser i dag, tog først fart årtier efter Seksdageskrigen. Hele præmissen for afsnittet er derfor forkert.

Man har til gengæld fulgt min opfordring og nævnt, at der på palæstinensisk side er sket en øget religiøs "opblomstring":

"Samtidig har man også fra palæstinensisk side oplevet en religiøs opblomstring de seneste årtier, hvilket Hamas' større tilslutning vidner om, da de - i langt de flestes øjne - er en islamisk bevægelse med rødder i Det Muslimske Broderskab."

Det er langt mere relevant, al den stund at den religiøse gruppering, Hamas, har afgørende magt i det palæstinensiske samfund. Ved valget i 2006 fik organisationen mere end halvdelen af de afgivne stemmer. De religiøse partier udgør i Israel måske 10%, hvorfor det er misvisende at lade de to udviklinger afspejle hinanden.

Hamas er i øvrigt per definition *"en islamisk bevægelse med rødder i Det Muslimske Broderskab"*, så man kan roligt undvære tilføjelsen *"i langt de flestes øjne"*. Endnu et forsøg på at glatte ud, må man formode, så palæstinenserne ikke fremstår helt så ekstreme, som de er.

Afsnittet "Intifadaer":

"I 1987 tog palæstinenserne modstanden - eller terroren som Israel kaldte og kalder den - til nye højder."

Nææh, det kan man ikke sige. Nærmest tværtimod. [Den første intifada](#) bestod jo, i modsætning til den anden, ikke primært af de meget dødbringende terrorangreb, som palæstinenserne også havde begået i 60'erne og 70'erne.

Jeg synes heller ikke det er hensigtsmæssigt at reducere brugen af ordet "terror" til et spørgsmål om semantik. Terror er når man med overlæg angriber civile for at fremme en politisk sag. Det har palæstinenserne gjort rigtig meget gennem snart 100 år (siden april 1920, for at være præcis). Men den første intifada afskildte sig netop fra den sædvanlige

palæstinensiske brug af terrorangreb ved primært at være kendetegnet ved unge, der kastede sten imod det israelske militær. Det var mindre organiseret, mere spontant. Men det satte alligevel Israel under pres.

Fortsat:

"Den 1. Intifada sluttede i 1992. Den 2. intifada brød ud i 2000, da den israelske politiker Ariel Sharon i 2000 valgte at gå op på Tempelbjerget i forbindelse med præsidentvalget i Israel."

Det er ærgerligt at årsagen til "den anden intifada" skal reduceres til Ariel Sharons besøg på Tempelbjerget. Havde hans besøg ikke været påskuddet, havde man fundet et andet. Det er der bred enighed om blandt historikere. Det palæstinensiske samfund var på kogepunktet, efter [Arafat havde trukket sig fra forhandlingerne](#) og sagt nej til en palæstinensisk stat. Det er i den kontekst, den anden intifada skal ses. Arafat havde, da det kom til stykket, ikke modet eller viljen til at slutte fred med Israel, men greb i stedet stafetten og opildnede til yderligere angreb på Israel. Inden længe finansierede han hele tre forskellige Fatah-affilierede terrorgrupper med mange israelske civiles liv på samvittigheden ud fra selvstyrets budget. Af samme grund blev han isoleret, ikke bare af Israel, men af det internationale samfund. Måske interessant at få med?

Opdatering, februar 2019:

Teksten er blødt lidt op, så det ikke kun var Sharons skyld. Nu er det også beskrevet, at *"fredsforhandlingerne mellem PLO og Israel var brudt sammen."* At Arafat netop havde afvist et tilbud om oprettelsen af en palæstinensisk stat - det som hele dette materiale hævder, er palæstinenserens ønske - må eleverne så lære andetsteds. At Arafat også selv under intifadaen opildnede til og finansierede terroraktioner i Israel, fremgår heller ikke.

Fortsat:

"En konsekvens af intifadaerne blev, at PLO blev kørt ud på et sidespor, da det ikke var lykke[de]s dem at skabe bedre forhold for palæstinenserne og få etableret en stat. I stedet overtog mere radikale grupper som Hamas rollen som palæstinenserens forsvarere."

Der er lidt kuk i kronologien her. Ovennævnte passer på den første intifada, hvor PLO's ledelse var i eksil i Tunis. De to intifadaer var helt forskellige og fandt sted under helt forskellige omstændigheder. Jeg synes det ville være mere relevant at fortælle historien

kronologisk, i stedet for at hoppe rundt i tingene og udviske eller forvanske deres betydning.

Da den anden intifada gik på hæld, blev PLO ikke kørt ud på et sidespor. Det gjorde dog Yassir Arafat, da det stod klart for det internationale samfund, at han personlig var ansvarlig for terror, herunder mange selvmordsbombsprængninger inde i selve Israel. Arafat døde i 2004 da intifadaen ebbede ud, men hans efterfølger som leder af PLO og det palæstinensiske selvstyre, Mahmoud Abbas, kontrollerer da stadig Vestbredden.

Beskrivelsen af intifadaerne er således en rodebutik, der næppe giver ret meget mening for eleverne.

Opdatering, februar 2019:

Den meningsforstyrrende sammenblanding af de to intifadaer er beklageligvis bibeholdt.

Spliden mellem Fatah og Hamas er nu tilføjjet, hvilket er godt.

Afsnittet "Resolution 242":

Jeg synes det er rigtig fint at lade eleverne læse to forskellige fortolkninger af den samme tekst (heraf [den ene](#) af undertegnede, årsagen til at jeg blev opmærksom på projektet). Jeg kunne dog ønske mig at man flyttede afsnittet til sin rette plads lige efter Seksdageskrigen. Så kan man forklare, at Israel accepterede resolutionen, mens araberne forkastede den.

Det interessante er, at både palæstinenserne og de arabiske lande i dag hævder at have tilsluttet sig resolutionen. Men som det ganske fint fremgår af den inkluderede artikel af Birgitte Rabek ("*Men forinden havde israelerne erklæret at de ikke havde i sinde at trække sig tilbage fra de besatte områder før der var indgået fredsaftaler med de arabiske lande*", min fremhævelse) nægter araberne og (deres kampfæller her i Danmark) stadig at anerkende resolution 242's sammenkædning af tilbagetrækning og fredsaftaler, altså grundprincippet i hele fredsprocessen: land for fred. Interessant og super-relevant!

Kapitel 6: Findes der en løsning?

Jeg vil undlade at citere teksten her, da den (næsten) ikke i sig selv indeholder nogen fejl. Men desværre tegner valget af oplysninger et ufuldstændigt billede, hvor det palæstinensiske selvstyre totalt friholdes for ansvar for den manglende fred.

I afsnittet "Hårdt mod hårdt" beskrives situationen med Hamas i Gaza. Ingen problemer her.

Men i det næste afsnit, "Mange udfordringer på vejen mod fred," opremses en række potentielle forhindringer for en fredaftale. Vi forstår at Netanyahus, dvs. Israels, regering er en forhindring for fred, da man ikke ønsker at dele Jerusalem (selvom begge premierministre [Ehud Barak](#) og hans navnebror [Ehud Olmert](#) tidligere har tilbudt det, men fået afslag).

Også USA's præsident Trumps anerkendelse af Jerusalem som Israels hovedstad anses for et problem. Her sniger der sig dog en uheldig fejl ind i sætningen "*Ved at gøre det anerkendte USA og Trump, at Jerusalem er Israels hovedstad, og ikke palæstinenserne*" (min fremhævelse). Den sidste del "ikke palæstinenserne" er forkert. Trump sagde rent faktisk eksplicit i sin tale om Jerusalems anerkendelse som Israels hovedstad, at [hans beslutning ikke udelukkede en opdeling af byen](#), hvis parterne kunne blive enige om det. Det er heller ikke tilfældigt, at Trump i sin omhyggeligt formulerede tale undgik at sige hverken "Vestjerusalem", "hele Jerusalem" eller "udelte hovedstad". Formålet var helt tydeligt at lade døren stå på klem for at palæstinenserne en dag kan få sin hovedstad i Østjerusalem. (Opdatering 2019: sidstnævnte fejl er nu rettet).

De israelske bosættelser nævnes også som en forhindring, måske endda den største. Men er det nu rigtigt? Jeg henviser til mine kommentarer ovenfor.

Og så nævnes det, at Israels nuværende regering næppe vil rømme hele Vestbredden, hvilket også anses som en forhindring.

Opsummeret forstår man, at bortset fra problemet med Hamas i Gaza, ligger alle forhindringerne på Israels (eller Trumps) side. Men der er en vigtig aktør, som ifølge Alineas fremstilling ikke bærer noget ansvar for de manglende fremskridt i fredsprocessen. Det er selvfølgelig det palæstinensiske selvstyre. I fremstillingen har selvstyret kun følgende krav til en fredsaftale:

"For palæstinenserne vil fred kun være en mulighed, hvis de kan få Østjerusalem, som deres fremtidige hovedstad."

og

"Netop Vestbredden (og Gaza) betragtes dog af palæstinenserne og de fleste lande som det område, der en dag i fremtiden skal udgøre en palæstinensisk stat."

Og det lyder jo rimeligt nok. Men er der slet ingen udfordringer forbundet med det palæstinensiske selvstyre? Jo, der er.

For eksempel det forhold, at selvstyret under Mahmoud Abbas systematisk har nægtet at indgå i forhandlinger med Israel, uanset at selv skeptikeren Netanyahu konsekvent har sagt, at han er parat til at mødes når som helst. Abbas har fundet på alle mulige undskyldninger samt [en række forhåndsbetingelser](#), som Israel skulle opfylde, før han var parat til overhovedet at sætte sig ved forhandlingsbordet. Selv da Netanyahus regering i 2009 accepterede at løslade dømte terrorister og [indstille byggeriet i bosættelser på Vestbredden i 10 måneder](#), nægtede Abbas at forhandle om den fred, som palæstinenserne påstår de ønsker.

Et andet spørgsmål er, om palæstinenserne overhovedet ønsker fred med Israel. Hvis man lytter til [de palæstinensiske medier](#), og det gør israelerne naturligvis, så forstår man at selvstyret stadig kæmper for [en "befrielse" af hele det tidligere mandat-område](#), dvs. inklusive hele Israel. Selvstyret vedbliver med at promovere en vision, hvor der ikke er plads til en jødisk stat. Og selvstyret nægter jo netop også at [anerkende Israel som en jødisk stat](#) - hvilket ellers var selve hensigten med [FN's delingsplan for området i 1947](#).

Og endelig er der selvstyrets moralske, politiske og ikke mindst [økonomiske støtte til terrorisme](#) imod israelske civile, der forståeligt nok fra Israels side anses som en forhindring for fred. [Vold](#) og [martyrium](#) dyrkes og promoveres i alle afkroge af det palæstinensiske samfund. Enhver palæstinenser, som angriber en israeler, hyldes af selvstyret som en helt, hvorefter der udløses en [klækkelig pengepræmie til terroristen](#) eller dennes familie, penge som udbetales fra selvstyrets generelle budget, der som bekendt i høj grad finansieres af vestlige donorer, herunder Danmark. Ifølge selvstyrets eget budget for 2017 brugte man i det år [omkring 2,4 milliarder kroner på støtte til terror](#).

Så længe Alinea insisterer på at hemmeligholde de alvorlige problemer på selvstyrets side, og samtidig friholde det for sin del af ansvaret, får eleverne i hvert fald ikke et retvisende billede af konflikten.

Opdatering, februar 2019:

Jeg må anse det for min største succes, at det er lykkedes mig at få redaktionen til at lægge bare en lillebitte del af ansvaret for den uløste konflikt hos det palæstinensiske selvstyre med følgende "afslutningsvise" tilføjelse:

"Afslutningsvis er det - især i de fleste israelere og Vestens øjne - en stor hindring for fred, at det palæstinensiske selvstyre ikke evner at komme israelerne i møde i

forhandlinger. Det skyldes bl.a. den store splittelse i den palæstinensiske befolkning imellem Hamas og Fatah.

For israelere og Vesten er det ligeledes et problem, at de palæstinensiske ledere enten hylder eller ikke tager klart nok afstand fra terroraktioner begået af palæstinensere. Både Fatah og Hamas støtter økonomisk de efterladte familier til martyrer i kampen mod Israel."

Det er godt, at selvstyret nu også må påtage sig en lille del af ansvaret. Men det er ikke tilstrækkeligt at nævne splittelsen mellem de palæstinensiske grupper og den manglende afstandtagen fra terror. Det palæstinensiske problem stikker dybere. Det drejer sig om den totale afvisning af den jødiske stats ret til at eksistere, og den fortsatte kamp for at komme Israel til livs. Og de aspekter fremgår ikke af det foreliggende materiale.

Afsnittet "Den største hindring":

"Diskutér, hvad der udgør den største hindring for fred: Israels blokade af Gaza eller Hamas' raketter ind i Israel?"

Uddyb jeres svar."

Som jeg har forklaret ovenfor, er det urimeligt at insistere på, at kun Israel og Hamas har et ansvar for den udeblivende fred. Selvstyret, der systematisk har obstrueret alle fredstiltag siden år 2000, bærer også et ansvar.

Opdatering, februar 2019:

Eleverne har nu, udover Israels blokade og Hamas' raketter, fået endnu en mulighed, når de skal identificere den største hindring for fred, nemlig *"Eller noget helt tredje?"*

Der skal godt nok en elev med helt særlige evner til for at vælge den "helt tredje" mulighed, og derefter redegøre for det problem, som de fleste israelere (og undertegnede) anser for det største, men som materialet stort set ikke kommer ind på, nemlig palæstinenserne helt fundamentale [afvisning af Israels ret til at eksistere](#).

Afsnittet "Attentatet på Yitzhak Rabin":

[Mordet på Rabin](#) var bestemt en væsentlig begivenhed i konfliktens historie, og et traumatisk øjeblik for israelerne. Men det var ikke den kæp i hjulet på fredsprocessen, som nogle ønsker at gøre det til. Selv Netanyahu, der kom til magten kort efter mordet,

fortsatte (omend uden entusiasme) [overdragelsen af områder på Vestbredden](#) til det palæstinensiske selvstyre. Og mordet forhindrede heller ikke Ehud Barak i at komme til magten i Israel og tilbyde Yassir Arafat en palæstinensisk stat ved forhandlingerne i Camp David i 2000. Det er og bliver [Arafats exit fra forhandlingerne](#) - som ikke nævnes i materialet med et ord (!) - der gjorde en ende på Oslo-processen.

"Det afslørede en enorm splittelse mellem de religiøst indstillede jøder og de jøder, som er tilhængere af en fredsftale med palæstinenserne."

Det er desuden urimeligt at fremstille alle religiøse jøder som modstandere af en fredsftale med palæstinenserne. Det er ikke kun sekulære jøder der ønsker fred.

Opdatering, februar 2019 - nye afsnit tilføjet:

Når man (i afsnittet om mordet på Rabin) klikker på ordet "Vestbredden", kommer der en forklarende tekst frem:

"Vestbredden er et 5.860 kvadratkilometer stort palæstinensisk område, som blev besat af Israel i 1967. "

At kalde Vestbredden for et "*palæstinensisk område*" er at foregribe begivenhedernes gang, også selvom området ofte beskrives sådan i medierne. Området blev taget fra Jordan, ikke fra palæstinenserne, i 1967. Det er således "omstridt", og har pt. ingen retmæssig ejer. Hvem der kommer til at kontrollere hvilke dele af Vestbredden skal i henhold til fredsprocessens principper (baseret på [FN's Sikkerhedsråds resolution 242](#)) afgøres gennem forhandling.

Nyt afsnit "PLO":

"PLO arbejder for at oprette en selvstændig palæstinensisk stat."

Det er teknisk set korrekt, men ikke fyldestgørende. Det lyder jo ganske rimeligt, at man gerne vil have en stat. Men, ligesom ved omtalen af PLO's oprettelse i afsnittet om Seksdageskrigen, udelades det også her, at PLO oprindeligt kæmpede for et Palæstina *i stedet for* Israel. Og selvom PLO i 1988 officielt anerkendte Israels eksistens, har man [systematisk afvist oprettelsen af en palæstinensisk stat](#) ved siden af den jødiske.

Nyt afsnit "Det palæstinensiske selvstyre":

"Det palæstinensiske selvstyre er en organisation, der leder de palæstinensiske områder Vestbredden og Gaza."

Det er beklageligt, at der her mangler et par forholdsord, sådan at der mere retvisende ville have stået "*palæstinensiske områder på Vestbredden og i Gaza.*" Sådan kunne man undgå den misforståelse, at hele Vestbredden per definition skulle tilhøre palæstinenserne, hvilket næppe kommer til at ske, uanset hvilken [fredsløsning](#) man ender med.

I afsnittet, "Oslo-aftalen," gøres religiøse jøder generelt til tilhængere af politisk motiverede mord:

"For nogle jøder - især de religiøse - betragtes Rabins morder, Yigal Amir, som en helt, der straffede Rabin for hans forræderi i Oslo-aftalen fra 1993. For andre - især tilhængere af en fredsftale - ses Yigal Amir som en forræder. De føler, at han forrådte det jødiske folks chance for en varig fred med palæstinenserne."

Jeg tror man må erkende, at meget, meget få israelere ser morderen af landets premierminister som en helt. Det var, som nævnt ovenfor, ikke mordet på Rabin i 1995, men Arafats exit fra fredsforhandlingerne i 2000, der gjorde en ende på Oslo-fredsprocessen.

Opdatering, februar 2019:

Den ekstremt misvisende - og diskriminerende - påstand ovenfor findes fortsat i materialet. Alineas generelle beskrivelse af religiøse jøder som modstandere af fred er urimelig og uacceptabel.

Afsnittet "Efterkommernes skæbne":

Første udgave (januar 2018):

"En anden udfordring er, hvad der skal ske med efterkommerne af de millioner af palæstinensere, som blev fordrevet fra deres hjem under den israelsk-arabiske krig i 1948-49, Seksdageskrigen i 1967 og andre krige og kriser."

Det er ikke korrekt. For det første er der ikke tale om millioner. For det andet blev kun en mindre del af dem fordrevet.

I 1948 flygtede ca. 700.000 arabere fra krigen. Af dem blev formodentlig færre end 100.000 fordrevet fra deres hjem med magt (se også mine kommentarer ovenfor under

afsnittet "Israel grundlægges"). I 1967 flygtede ca. 300.000 fra Vestbredden, Gaza og Golan-højderne til henholdsvis Jordan, Egypten og Syrien. Heraf var ca. halvdelen allerede flygtet fra det område, der i 1948 blev til Israel.

Det samlede antal *flygtninge* ligger altså i omegnen af 850.000. Heraf blev måske 150.000 *fordrevet*. Tallene er behæftet med en vis usikkerhed, men er nok i den rigtige størrelsesorden. Der er altså tale om under 1 million reelle flygtninge. Langt hovedparten af de millioner, der i dag regnes for palæstinensiske flygtninge, er i realiteten *efterkommere af flygtninge*.

Kun FN's særlige organisation for palæstinensiske flygtninge, UNRWA, tillader at flygtningestatus kan nedarves gennem generationer. Alle andre flygtninge på kloden hjælpes gennem FN's flygtningehøjkommissariat, UNHCR. Sidstnævntes opgave er at nedbringe antallet af flygtninge. Omvendt har UNRWA omhyggeligt sørget for at øge antallet af palæstinensiske flygtninge. Mange mener, at formålet med at holde disse millioner af mennesker i flygtningelejre er at bruge dem som politisk pression imod Israel.

Opdatering, februar 2019:

Ordet "millioner" er rettet til "hundredetusinder."

Samme afsnit:

Første udgave (januar 2018):

"Den israelske regering vil ikke acceptere, at de palæstinensiske flygtninge skal vende tilbage til en mulig, palæstinensisk stat. Det er omvendt modpartens krav for fred."

Det er forkert. Det palæstinensiske - helt urealistiske - krav er, at efterkommere af flygtningene skal "vende tilbage" til Israel. Og det er det krav, som Israel afviser, omend der har været en åbning for, at Israel kunne modtage et symbolsk, mindre antal i forbindelse med en fredsftale. At flygtningene og deres efterkommere skal kunne bosætte sig i en eventuelt kommende palæstinensisk stat, er helt i orden fra Israels side. Det var også præcis den vision, som den tidligere amerikanske præsident George Bush (Jr.) fremsatte i en tale og koordineret brevveksling med den israelske premierminister Ariel Sharon i 2004.

Opdatering, februar 2019:

"en mulig, palæstinensisk stat" er rettet til *"det, der nu er Israel"*. Fint, omend det ville være godt med en uddybning. Hvorfor kræver palæstinenserne at flere millioner

efterkommere af flygtninge skal vende tilbage til netop Israel, og ikke en kommende palæstinensisk stat? Er det mon fordi målet i virkeligheden ikke er en stat *ved siden af* Israel, men *i stedet for* Israel? Et meget vigtigt spørgsmål, som end ikke rejses i Alineas undervisningsmateriale.

Afsnittet "Muren imellem":

"Den over 700 kilometer lange mur har dog forbedret sikkerheden i Israel markant."

Lad os dog lige slå fast, at langt hovedparten af barrieren består af et hegn og ikke en mur.

Opdatering, februar 2019:

Man fastholder den faktisk forkerte og propaganda-agtige sprogbrug om en 700 km lang "mur" (som vækker minder om Berlin-muren, der dog holdt mennesker indesluttet - ikke terrorister ude). I virkeligheden består kun omkring 5% af barrieren af mur, primært steder hvor det er nødvendigt at sikre imod, at der kan skydes igennem barrieren.

Afsnittet "Én samlet stat":

Her præsenteres Israels angivelige "dilemma," som går ud på, at man skal vælge mellem at være jødisk eller demokratisk, så fremt man vælger at indlemme Vestbredden og Gaza i Israel. Det vil ikke være relevant, hvis palæstinenserne accepterer en stat ved siden af Israel, [hvilket de endnu ikke har ønsket](#). Sidstnævnte problem - måske konfliktens reelle kerne - er dog udeladt fra materialet.

4. Konklusion:

Materialet er spækket med faktuelle fejl. Og ikke nok med det, de mange fejl er gennemgående vinklet sådan, at de overvejende sætter Israel i et negativt lys og/eller frikender palæstinenserne og det palæstinensiske selvstyre for deres ansvar i konflikten. I hvert fald svækker hovedparten af de faktuelle fejl "den israelske sag" og styrker den palæstinensiske. Tilsvarende lider materialet af væsentlige udeladelser, der, hvis indkluderet, ville svække den palæstinensiske sag.

Jeg tillægger ikke nødvendigvis forfatterne af materialet noget fordækt motiv. Men teksten bærer tydeligt præg af, at forfatterne ikke har ret meget forstand på det emne, de er sat til at skrive om. Både den tydelige politiske linje og hovedparten af fejlene flugter

nogenlunde med den fremstilling, man finder blandt danske medier og meningsdannere, eksempelvis i programmet Orientering på DR P1, hvor stort set kun venstreorienterede (regeringskritiske) israelere kommer til orde, mens afgørende oplysninger, som kunne kompromittere palæstinensernes sag, så godt som aldrig forekommer. Det kan derfor ikke afvises, at Alineas forfattere har været i god tro, da de skrev materialet. Men da det altså er historieundervisning - og hverken debat eller (dårlig) journalistik - må der nødvendigvis stræbes efter en korrekt og balanceret gengivelse.

Det er derfor også dybt problematisk at materialet indeholder rigtig meget politiseren. Der lægges overdrevent meget vægt på at kritisere Israels nuværende regerings forskellige - i den store sammenhæng meget marginale - lovforslag og udtalelser, der sågar har fået sine helt egne afsnit i materialet med tilhørende ledende spørgsmål, så man sikrer, at eleverne ender med at mene det "rigtige" (som altså reelt ikke har bund i virkeligheden).

Omvendt er materialet kemisk rensset for enhver kritik af det nuværende palæstinensiske selvstyre under den totalitære præsident Mahmoud Abbas, der klamrer sig til magten, selvom hans demokratiske mandat er udløbet for mange år siden.

Hans forgænger, Yassir Arafats, ansvar for at køre Oslo-processen (der i øvrigt er uhyre overfladisk dækket) i sæk mangler.

Det samme gælder selvstyrets ansvar for at nægte at gå i realitetsforhandlinger om fred med Israel siden år 2000.

Den [massive palæstinensiske historieforfalskning](#) med det formål at [benægte ethvert jødisk historisk tilhørsforhold](#) til området, kunne også være relevant at få med, ligesom selvstyrets vedvarende promovning af [idéen om Israels endeligt](#). Og ikke mindst selvstyrets fortsatte støtte (herunder [massiv økonomisk støtte](#)) til terror imod israelske civile.

Alle disse ting må nødvendigvis være mere relevante for en forståelse af konflikten, end eksempelvis Israels påståede (og lidet dokumenterede) misbrug af Holocaust.

Man kan i det hele taget undre sig over at materialet, med al den relativt irrelevante kritik af Israel, er klinisk rensset for omtale af alle de - meget større - problemer på den palæstinensiske side. Må eleverne ikke vide, at det palæstinensiske samfund (eller to samfund, faktisk) er voldsomt dysfunktionelle på grund af sine totalitære, inkompetente, korrupte og uforsonlige ledere? Alle er jo ellers enige om, at de problemer står rigtig meget i vejen for fremskridt i fredsprocessen med Israel.

Når det kommer til beskrivelsen af de interne udfordringer hos henholdsvis Israel og palæstinenserne har Alinea valgt at tegne et 180-graders omvendt billede af virkeligheden.

Det vil kræve en gennemgribende revision, før materialet kan karakteriseres som historisk retvisende, objektivt og balanceret. Som det står nu, kan Alineas online-forløb om den israelsk-palæstinensiske konflikt, med sit overflødhorn af falske påstande, bedst betegnes som massiv historieforfalskning og anti-israelsk propaganda.

Det er uhyggeligt at konstatere, at man lader folk uden forstand på emnet skrive historieundervisningsmateriale til danske skoleelever. Det er desuden tankevækkende, at det var rent tilfældigt, at jeg faldt over materialet og således fik redaktionen til at rette en hel del (omend langt fra alle) graverende fejl. Uden min tilfældige indblanding havde situationen været markant værre.

Endelig er det værd at overveje betydningen af, at historiemateriale til brug for undervisningen af danske børn nu tilsyneladende udarbejdes, ikke med basis i solid historisk viden, men ud fra det billede, som fremstilles i medierne. Det bliver jo hurtigt en ond cirkel, hvis mediedækningen reflekterer det, man har lært i skolen, mens det man lærer i skolen er baseret på det, man hører og læser i medierne - uden at nogen i kredsløbet gør sig den ulejlighed reelt at studere historien.

Materialet er således aldeles uegnet til undervisning, og det må det anbefales, at brugen indstilles i enhver undervisningssammenhæng og erstattes med materiale baseret på reelle historiske fakta.

Dan Harder

Redaktør af hjemmesiderne Israel-Online.dk og IsraelsHistorie.dk

Grundtvigsvej 3A

1864 Frederiksberg C

Email: dh@israel-online.dk